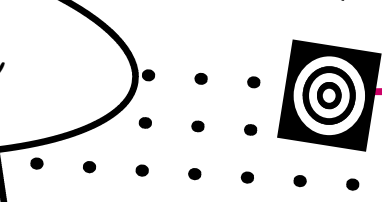
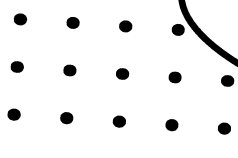

כולל "פורת יוסף"
ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל
רח' זבולון 37 גדרה

עלון מס' 86
ז' תמוז תש"ע
חקת

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים, לֹא תַעֲבֹר בִּי"
(במדבר, כ', י"ח)
זה הלז בענין לא לעבור
בזמן שהלזזר אדום.
יש לכון באותה שעה
שהוא לקיים
למנות עשה לדאורייתא
של יונשלתם לאד
לנפשותיכם.
בן בנימין

זמני השבת
בניסת השבת: 19:28
יציאת השבת: 20:32

שיהיו דברי תורה "מחודדין בפיו"...

"על-כן יאמרו המושלים, באו ונשבון" (במדבר, כ"א, כ"ז)

"המושלים"- אלו המושלים ביצרם, "באו חשבון"- בואו ונחשב חשבוננו של עולם הפסד מצווה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה (בב)

משל לסוחר ששכר עגלון להוליכו לאיזו עיר וביקש את העגלון להשגיח על סוסו שלא יטה מהדרך, למען לא יאונה אליו רעה ח"ו. אולם העגלון, כיון שאכל סעודה גדולה לפני הנסיעה תקפה עליו שנתו וישן, ומכיוון שהסוס ראה בצידי הדרך חציר ועשבים נטה מן הדרך לאכלם. והנה נהפכה העגלה בחפירה עמוקה והסוחר נפל ממנה ונפצע. גער הסוחר בעגלון:

"הלא הזהרתיך להשגיח על בהמתך ואיך זה הנחת לנפשה?"
העגלון ניסה להצטדק ואמר לסוחר: "בתחילת הדרך השגחתי על סוסי והולכתיו ברסן ללכת באמצע הדרך ומכיר אני את סוסי כי "משכיל" הוא ויודע את הדרך...
שכלית ובהמית, ולכן צריך הוא להשגיח היטיב בכל שעה ושעה על הנפש הבהמית שלו ולאחוז במושכות שלא תפיל גם את הסוחר, שהיא הנפש השכלית, בתוך העמק. וכשהאדם מסיח דעתו קצת תיכף עושה הנפש הבהמית את שלה ומושכת גם את הנפש השכלית לרשתה...
~ הח"ח ~

מצוה גדולה להספיד על המת, כראוי, ומצוה שירים קולו לומר עליו דברים המשברים את הלב כדי להרבות בכייה ולהזכיר שבחו. ואסור להפליג בשבחו יותר מדי, אלא מזכירים מדות טובות שבו ומוסיפים בהן קצת, ובלבד שלא יפליג.

"עץ ארז ואזוב-- וישני תולעת" (במדבר, י"ט, ו')

פילוסוף אחד נשאל באיזו הצדקה אנו מושלים בבהמות. עיין בדבר, ואמר: "הואיל ואנו אוכלים את בשרם, נעלים אנו מהם וזכאים לשעבדם". אמרו לו: "אם כן, התולעים נעלים מאיתנו, כיוון שבמותינו אוכלים הם אותנו..." מכאן ילמד אדם שאם קומתו כארז עליו להשפיל עצמו כאזוב שהרי אינו אלא כשני תולעת.
רבינו החיד"א

דיני סמיכות גאולה לתפילה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,

לימדונו חכמים (ברכות מב.) ראש כולל "פורת יוסף"
"תכף לגאולה תפילה",
דהיינו שצריך להסמך ברכת

'גאל ישראל' שחותמת את קריאת שמע וברכותיה,
לתפילת עמידה, ואין להפסיק ביניהם לא בדיבור,
ולא באמירת שום פסוק (למעט פסוק "השם שפתי תפתח" שתיקנו חכמים לאומרו
קודם התפילה), ואף לא ל'קדיש' 'קדושה' ו'ברכו'.

ואמרו חכמים (ירושלמי ברכות פ"א ה"א): כל מי שאינו תוכף גאולה
לתפילה למה הוא דומה? לאוהבו של מלך שבא ודפק
על פתחו של המלך, יצא המלך לידע מה הוא מבקש
ומצאו שהרחיק, אף המלך הרחיק ממנו. אף אנו לאחר
ששיבחנו לה' שהוא 'גאל ישראל', אל לנו להפסיק
לאחר שריצינו את המלך הקדוש ברוך הוא, ויש לנו
להתפלל מיד תפילת עמידה, כדי שישמע את
בקשותינו.

דין זה הסמיכוהו חכמים על מה שנאמר בתהילים (סוף פרק י"ט)
"ה' צורי וגואלי" ומיד אחריו נאמר (בתחילת פרק כ') "יענך ה'
ביום צרה", והיינו שאחר שאמרת שה' צורי וגואלי (בברכת
'גאל ישראל'), אז ה' עונה אותך ביום צרה (דהיינו בתפילת עמידה).

יש אומרים שדווקא בחול ששייך בו 'יום צרה', אסור
להפסיק בין גאולה לתפילה, אבל בשבת שאינו יום
צרה, אין איסור להפסיק בין גאולה לתפילה (שהרי ביום קדוש זה
ה' קרוב אלינו יותר). ואף על פי שלא נפסק כך להלכה,
וגם בשבת אין להפסיק בין גאולה לתפילה, מכל מקום
יכול לענות קדיש וקדושה וברכו בין גאולה לתפילה
ביום שבת.

פיך ולבך שווים

רבי חיים אוירבך, רבה של לונשיץ,
היו לו מתנגדים רבים, ביניהם
בני אדם שאינם כשרים
ביותר. פעם אחת עמד רבי
חיים בשוק, וסח עם אשה.
והיו מתנגדיו מלעיזים בו, רב
בישראל ישוחח עם אשה
בשוק. וכשהגיעו הדברים
לרבי חיים, חייך ואמר:
"נוח לו לאדם לספר עם
אשה, ולכוון לבו לאביו שבשמים, מלספר עם
אביו שבשמים, ולכוון לבו לאשה..."

רבי ליבוש חריף

**התפילה היא מטה עוז ביד כל אדם,
וכל שישים האדם מבטחו בו יתברך -
כן יעלה וכן יצליח.**

משל נאה בעניין הפרנסה
והוא: כמו מאה עיוורים
ההולכים זה אחר זה, וכל
אחד שם ידו על כתף חברו,
ובראש כולם יש איש הרואה,
והוא מנהיג כולם אחריו.

הנה כל אחד יודע, אף-על-פי ששם ידו על כתף חברו והוא
מנהיגו, שאין זאת ההנהגה באה מכוחו, אך כולם נמשכים
אחר האיש הרואה הראשון, ואם יהיה נשמט מהם, ייכשלו
כולם ויפלו.

זה ישים האדם אל לבו, ויחשוב שהקדוש-ברוך-הוא
המנהיג, וכולנו כעיוורים, וכל אחד ממנו מסתייע ונעזר בעזר
חברו, אך אין כח בחברם לולי המנהיג העליון הנותן כל
דרכיו ישרים ואין להרהר אחריו. וכמו שהמתפרנס לא
יחשוב אלא בקדוש-ברוך-הוא, כך המפרנס לא יתגאה
שהוא מפרנס, אך הוא כעיוור המנהיג עיוור חברו בעזרת
המנהיג הראשון, שהוא הרואה. ועל זה נאמר: **"והולכתי
עורים בדרך לא ידעו, בנתיבות לא ידעו אדריכם, אשים
מחשך לפנים לאור, ומעקשים למישור"** (ישעיה מב, טז)

ארחות צדיקים

**מסופר על הגאון רבי חיים מצאנז זצ"ל
שנפטר בנו, והכאב היה קורע לב ומדאיב
נפש. כששאלוהו הכיצד יכול לשאת כאבו
בדומיה, ענה: "משל למה הדבר דומה?"**

לאדם שהיה יושב על כסאו,
ובא אחד מאחוריו
וסטר לו על גבו מכה
כואבת וצורבת, ותכף
הפנה ראשו לאחוריו
בזעם לראות מי הוא

המכה. ובכן, אם אכן היה המכה אדם זר
שאינו מכירו, בודאי שהיה המכה מתקומם
בהתאם בזעם ובכעס. אולם אם, כשמפנה
ראשו לאחוריו, רואה שאין זה אחר מאשר
ידידו אוהבו כנפשו, הרי שמיד מבלג על מכתו
ומשיב בחיוך ובמאור פנים".
והמשיך הרב ואמר: קבלתי במות בני מכה
צורבת וכואבת, אולם כשהפניתי פני לאחורי
לראות מי הוא המכה, ראיתי שבזעם זה
הקדוש ברוך הוא, שאין אחר שאני אוהב
כמוהו ואין אוהב שאוהב אותי כמוהו, ואם כן,
כל הכוונה כאן לטובה.